

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 105.363 van 3 april 2002  
in de zaak A.107.615/XIV-5584.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  Advocaat B. BROTCORNE,  
                  kantoor houdende te 7500 DOORNIK,  
                  Boulevard Albert-I 51

tegen :

1.    de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.    de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 9 mei 1962 en van Russische nationaliteit, op 17 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 juni 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 februari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. ERVYN die, loco Advocaat B. BROTCORNE verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 29 april 2001 en verklaart zich vluchteling op 2 mei 2001.

1.2. Op 9 mei 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 juni 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 5 juni 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Russisch staatsburger, heeft zijn land van oorsprong verlaten op 26 april 2001 in het gezelschap van zijn echtgenote, T. T. (O.V.5.084.513). Betrokkene is op 29 april 2001 in België aangekomen waar hij op 2 mei 2001 een asielaanvraag indiende. Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort. Betrokkene zou zijn land van oorsprong verlaten hebben omdat hij er problemen gekend zou hebben door de uitvoering van zijn werk als politiebeambte. Betrokkene zou sinds 1987 als politiebeambte werkzaam zijn bij de "zesde afdeling" waar betrokkene sinds 1996 aan het hoofd van het anti-corruptie departement stond. Betrokkene zou in december 2000 zijn belast met het onderzoek naar de moord op Kamenjev, een belangrijk zakenman te Orjol. In januari 2001 zou betrokkene afdeling de vijf daders opgespoord hebben. Betrokkene zou bewijzen gehad hebben om drie van hen te arresteren rond 17 januari 2001 en deze personen zouden de feiten bekend hebben. Eén van de arrestanten zou de neef van I S. geweest zijn, Federaal Parlementsvoorzitter en gouverneur van Orjol. Twee dagen na de arrestatie zou betrokkene bij de substituut procureur-generaal opgeroepen zijn die hem vroeg om de zaak te sluiten en wees op de familieband met S.. Betrokkene zou dit geweigerd hebben en nog twee dagen later zou hij het bevel gekregen hebben om de zaak naar een andere afdeling over te dragen. Dan zou één van betrokkenes medewerkers geslagen zijn en zou één van de

aanvallers de groeten aan betrokkene hebben laten overmaken. Betrokkene zou de originele ondervragingsdocumenten ondertussen bij zijn moeder verborgen hebben. Vanaf dan zou betrokkene dreig telefoons gekregen hebben en zou zijn loon niet meer uitbetaald zijn. Betrokkene zou in februari 2001 naar generaal-majoor Savtjenko gestapt zijn om zijn problemen uit te leggen, maar Savtjenko's adjunct stuurde betrokkene weg met de opmerking dat hij bevelen diende op te volgen. Betrokkene zou dan een klacht naar de afdeling interne klachten te Moskou gestuurd hebben, maar die zou teruggezonden zijn naar Orjol. Op 2 februari 2001 zou betrokkene thuis gearresteerd zijn en dadelijk naar een isoleercel overgebracht zijn. Betrokkene zou er tot de volgende dag geslagen en mishandeld zijn tot hij zijn ontslag als politiemann getekend zou hebben. Enige uren na het ondertekenen zou aan betrokkene meegedeeld zijn dat er een strafzaak tegen hem geopend was wegens verduistering van staatseigendom. Betrokkene zou dan in een cel bij criminelen geplaatst zijn waar hij geslagen en verkracht zou zijn. Betrokkene zou vanaf dan bijna elke nacht ondervraagd zijn. Rond 10 februari 2001 zou betrokkene een oude vriend, N. J., gezien hebben die toen bij de politie werkzaam was. Betrokkene zou hem gevraagd hebben om zijn echtgenote op een ander adres onder te brengen en J. zou betrokkene gezegd hebben dat hij moest ontsnappen. Betrokkene zou J. iets later opnieuw gezien hebben en toen het nieuwe adres van zijn echtgenote gekregen hebben. Op 24 februari 2001 zou betrokkene door drie bewakers overgebracht zijn naar een andere gevangenis, maar onderweg zou hij een bewaker overmeesterd hebben en ontsnapt zijn. Betrokkene zou dan naar het nieuwe adres van zijn echtgenote gegaan zijn en er door haar verzorgd zijn. Betrokkene zou op dit appartement verbleven hebben totdat hijzelf en zijn echtgenote op 26 april 2001 met de hulp van J. naar Moskou trokken van waaruit ze naar België doorreisden.

Er dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas ondergraven wordt door tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene. Zo verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vijf verdachten van de moord werden gearresteerd (zie DVZ nr. 42), waar betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat er inderdaad vijf verdachten waren, maar dat er maar drie konden worden gearresteerd (zie CGVS p. 6). Tevens verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 2 februari 2001 thuis gearresteerd werd door vier agenten die bij hem binnenkwamen en dat hij afgevoerd werd in een auto waar nog twee agenten inzaten (zie DVZ nr. 42), waar betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij op 2 februari 2001 gearresteerd werd door twee agenten in zijn appartement en dat er nog twee agenten in een auto zaten (zie CGVS p. 10). Daarnaast verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na het tekenen van zijn gedwongen ontslag naar een cel met criminelen overgebracht werd en dat hij de dag erna voor een onderzoeksrechter moest verschijnen die hem in beschuldiging stelde (zie DVZ nr. 42), waar betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hem enkele uren na het tekenen van zijn gedwongen ontslag in de cel waar hij mishandeld werd door een politiebeampte meegedeeld werd dat hij in beschuldiging gesteld werd. Betrokkene zou pas daarna overgebracht zijn naar een cel met criminelen. Betrokkene zou niet zeker zijn inzake de functie van de persoon die hem de beschuldiging meedeelde (zie CGVS p. 12). Verder verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat bij zijn ontsnapping op 24 februari 2001 de drie begeleiders dronken waren (zie DVZ nr. 42), waar betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat bij deze ontsnapping enkel de chauffeur dronken was en de twee andere begeleiders nuchter (zie CGVS p. 14).

Tenslotte verklaarde betrokkene bij het Commissariaat-generaal eerst dat hij van zijn moeder vernam dat zijn appartement na zijn ontsnapping niet onderzocht werd (zie CGVS p. 15), terwijl betrokkene later voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij na zijn ontsnapping geen contact gehad zou hebben met zijn moeder (zie CGVS p. 16).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat er in hoofdte van betrokkene niet gesproken kan worden van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten (paspoort, huwelijksakte) die betrokkene voorlegde ter ondersteuning van zijn asielrelaas kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien ze enkel betrekking hebben op betrokkenes identiteit en gezinssituatie waaraan niet getwijfeld dient te worden. In betrokkenes intern paspoort is zelfs de uitgifte van een internationaal paspoort op 14 maart 2001 geregistreerd, waardoor betrokkenes geloofwaardigheid in bijkomende mate wordt aangetast: de uitgifte van een internationaal paspoort is immers onverenigbaar met inbeschuldiging-stelling en vervolging door overheidsdiensten (inclusief opsporingsberichten op televisie) waarvan betrokkene melding maakte.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de

verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 mei 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...):”.

2.1. Overwegende dat de verwerende partijen in hun nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpen omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid") verder opwerpt dat de taal die in artikel 35 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 voor het verhoor wordt bepaald niet werd opgegeven; dat deze vermelding niet op straffe van onontvankelijkheid van de vordering is voorgeschreven, zodat deze exceptie wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

“- De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

- De manifeste vergissing in appreciatie;
- De schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur;
- De schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- De schending van artikel 14 van de Gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State;

a. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat het (de) asielaanvra(a)g niet gegrond is omdat de verzoeker geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Dat op dat punt, de verzoeker verwijst op (naar) de uiteenzetting van de feiten.

b. Wat betreft de zogenaamde tegenstrijdigheden tussen de verklaring(en) van verzoeker voor de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en deze voor Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het algemeen :

b1. Wat betreft de zogenaamde eerste tegenstrijdigheid tussen de verklaring van verzoeker voor de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en deze voor het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (zie beslissing, blz. 2, lijn 13).

De vijf daders van de moord werden gearresteerd maar twee werden dadelijk vrijgelaten.

b2. Wat betreft de zogenaamde tweede tegenstrijdigheid, (zie beslissing, blz. 2 , lijn 18)

Verzoeker werd door vier agenten thuis gearresteerd, + twee in de auto.

De tegenstrijdigheid tussen de beide verklaringen zijn (is) klaarblijkelijk te wijten aan een slechte vertaling tijdens de ondervraging door de (het) Commissariaat-Generaal.

b3. Wat betreft de zogenaamde derde tegenstrijdigheid, (zie beslissing, blz. 2, lijn 22)

Verzoeker herinnert zich niet precies wat er tijdens de feiten in (de) gevangenis is gebeurd. Het is de enige reden waarom er kleine verschillen (verschillen) in de beide verklaringen werden opgemerkt.

b4. Wat betreft de zogenaamde vierde tegenstrijdigheid (zie beslissing blz. 2, lijn 29)

Verzoeker heeft altijd verklaard dat de drie begeleiders dronken waren (maar de chauffeur minder dan de twee andere).

Hij begrijpt absoluut niet de versie van de (het) Commissariaat-Generaal.

b5. Wat betreft de zogenaamde vijfde tegenstrijdigheid (zie beslissing blz. 2, lijn 34)

Verzoeker heeft aan de (het) Commissariaat-generaal gezegd dat hij geen "contact" met zijn moeder na zijn ontsnapping heeft gehad.

Dit (deze) verklaring is niet onverenigbaar met het feit dat verzoeker van zijn moeder, per telefoon, vernam dat zijn appartement na zijn ontsnapping niet onderzocht werd.

c. Overwegende dat deze zogenaamde tegenstrijdigheden onbeduidend zijn;

Dat het verhaal van verzoeker toch geloofwaardig blijft;

Overwegende dat als de verzoeker naar Russia gaat terug (naar Rusland teruggaat), za(a)l zijn leven in gevaar zijn.”;

3.2. Overwegende dat met betrekking tot de motiveringsverplichting, vervat in de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, wordt overwogen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, hem een zodanig inzicht te verschaffen in die motieven van die handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing wel degelijk kent en het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat hierdoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van deze onontvankelijkheidsgronden de "bedrieglijkheid" is, overeenkomstig artikel 52, § 1, 2/, waarnaar artikel 52, § 2, 2/, van de Vreemdelingenwet verwijst; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhehlen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten aanzien van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier; dat volgens de Raad van State het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden tussen diverse verklaringen van verzoeker; dat rekening houdend met de in de bestreden beslissing opgesomde overwegingen, de Commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag;

Overwegende dat met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden het volgende blijkt :

- dat verzoeker de tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal personen die gearresteerd werden tracht te verklaren door te stellen dat de vijf daders van de moord werden gearresteerd, maar dat er twee dadelijk werden vrijgelaten; dat uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er maar drie van de vijf daders gearresteerd werden, omdat ze geen bewijzen hadden tegen de andere twee; dat verzoeker bovendien uitdrukkelijk stelde dat deze twee nooit gearresteerd werden;
- dat verzoeker er, ter verklaring van de tweede tegenstrijdigheid, op wijst dat die te wijten is aan een slechte vertaling tijdens de ondervraging op het Commissariaat-generaal; dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er zich tijdens het interview op het Commissariaat-generaal problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan; dat verzoeker bovendien noch tijdens het interview op het Commissariaat-generaal noch op enig ander moment hiervan gewag gemaakt heeft; dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een verkeerde vertaling door de tolk bijgevolg niet kan worden weerhouden;
- dat de eerste verwerende partij er terecht op wijst dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en die daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij eensluidende verklaringen zou afleggen omtrent het precieze verloop van de gebeurtenissen in verband met zijn inbeschuldigingstelling en zijn overbrenging naar een cel met criminelen; dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich zulke essentiële elementen, die de kern van zijn asielrelaas raken, niet meer zou herinneren;
- dat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat hij steeds verklaard heeft dat de drie begeleiders dronken waren (maar de chauffeur minder dan de twee andere), en dat hij de versie van het Commissariaat-generaal niet begrijpt; dat uit het verhoorverslag niettemin duidelijk blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal het volgende verklaarde: "De chauffeur was dronken, de twee andere niet";
- dat de eerste verwerende partij aanstipt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal eerst beweerde dat hij van zijn moeder vernomen had dat zijn appartement na zijn ontsnapping niet onderzocht werd, om dan even later stellig te ontkennen dat hij na zijn ontsnapping nog contact met zijn moeder heeft gehad; dat beide verklaringen onverenigbaar zijn met elkaar; dat de eerste verwerende partij er volledigheidshalve nog op wijst dat wanneer verzoeker verklaart dat hij na zijn ontsnapping geen contact meer heeft gehad met zijn moeder, redelijkerwijze mag aangenomen worden dat hij ook geen telefonisch contact meer heeft gehad met haar;

Overwegende dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen verantwoorden dat de asielaanvraag onontvankelijk is;

Overwegende dat het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag van verzoeker tevens blijkt uit de inhoud van zijn asielrelaas dat ongeloofwaardig is en uit het niet betwiste gegeven dat in verzoekers intern paspoort de uitgifte van een internationaal paspoort op 14 maart 2001 werd geregistreerd, omdat dit element onverenigbaar is met de in verdenkingstelling van verzoeker in zijn land van herkomst en met vervolgingen door de gerechtelijke overheden;

Overwegende dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd;

Overwegende dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting,  
op drie april tweeduizend en twee, door :

|       |                   |                                      |
|-------|-------------------|--------------------------------------|
| de H. | D. MOONS,         | wnd. kamervoorzitter,<br>staatsraad, |
| Mevr. | M. VAN LIMBERGEN, | griffier.                            |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. VAN LIMBERGEN.**

**D. MOONS.**